

Sovngard: přezkoumání

sepsala Bereditte Jastal

Spekulace ohledně Sovngardu, nordské síně hrdinů

mrt. Je něčím, čemu čelíme všichni. Nebo snad ne?

Zeptáte-li se nejbližšího norda, co si myslí o konci života, budete pravděpodobně zahrnuti strašlivými příběhy plnými krve, kostí a vnitřností, odvážných činů a srdcervoucího žalu. Ale když pomíneme všechno to krveprolití, zjistíme, že je na smrti přece jen něco víc, než si běžný nord uvědomuje. Nové důkazy naznačují, že existuje i život za bojištěm, kde udatní nordové popíjejí medovinu a účastní se zkoušek sil a schopností. Ale chceme-li plně pochopit možnost nordského věčného života po smrti, musíme nejprve přezkoumat legendy, které zahalují jedno z nejpodivuhodnějších útočišť válečníků - Sovngard.

Dávné nordské spisy a lidové pověsti sahající až do pozdního meretického věku mluví o místě, které je tak velkolepé, že brány do něj musejí být přepečlivě skryty. Říká se mu Sovngard a je dílem samotného boha Shora, jenž je vystavěl, aby tím uctil nordy, kteří prokázali svou odvahu v boji. Uvnitř "síně hrdinů" nemá čas (tak, jak jej známe) žádný význam. Koncepty života a smrti jsou zanechány na prahu a ti, již dlí uvnitř, se nacházejí v jakémsi podivuhodném stavu, který je prost bolesti, utrpení a té nejhorší věci, již si nordové dokážou představit - nudy.

Ale to, jak dobře je vstup do Sovngardu skrytý, je spíše záležitostí odborné debaty. Najdou se i tací, kteří věří, že Shorova síň je jen pouhým mýtem, neboť se neví o žádném nordovi, jenž by slávu Sovngardu zažil a vrátil se, aby o tom mohl vyprávět. Což ovšem od jejího hledání nikoho neodradilo. Někteří nordové stráví pátráním po této utajené bráně celý život. Mnozí se pak domů vracejí zklamaní a zlomení a jejich srdce jsou obtěžkána neúspěchem. Nikdy nepoznají potěšení ze džbánu medoviny, který se nikdy nevyprázdní, a nekonečných velkolepých turnajů.

Co má však vstup do Sovngardu společného se smrtí, mohou se někteří ptát? Podle řady svitků, jež byly teprve nedávno nalezeny na půdě jednoho opuštěného nordského domu v Cyrodiilu, naprosto všechno. Z toho, co nejprve připomínalo sérii milostných dopisů, se později vyklubala korespondence mezi slovatnou věštkyní Felgou Čtyřprstou a duchem nordského válečníka jménem Rolf Mohutný.

Podle svitků strávil Rolf celý svůj život neúspěšným hledáním vstupu do Sovngardu. Když se pak vracel do své vesnice ve Skyrimu, vyhlídla si ho skupinka obrů. Rolf bojoval statečně, ale byl rychle zabit a obří si pak s jeho hlavou zahráli vybíjenou. Užaslý Rolf nabyl přízračné podoby a chvíli celé dění shora sledoval, pak se mu ale scéna pomalu vzdálila, on vyletěl vzhůru k nebesům a nakonec dorazil až k... úžasné Sovngardské síni!

Rolf nemohl uvěřit svému štěstí a litoval své pošetilosti, že si pravdu neuvědomil už o několik let dříve. Neboť branou do Sovngardu je smrt. To mu řekl sám Shor, který Rolfa Mohutného přivítal jako bratra a osobně mu nabídl nohu pečeného skopového a ruku půvabné dívky. Shor mu také řekl, že do Sovngardu mohou vstoupit jen nordové, kteří zemřou statečně a v čestném boji.

Je čas, aby se nordové dozvěděli pravdu. Věčný život je na dosah ruky, a není přitom zapotřebí trávit celý svůj smrtelný život marným hledáním něčeho naprosto nedostupného. Do Sovngardu mohou nakonec vstoupit všichni stateční nordové. Rozsekání, stětí hlavy či vykuchání je jen malou cenou za šanci strávit věčnost v Shorově podivuhodné síni.